

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ПРВ ОДДЕЛ

БАЈАЛЦИЕВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

(Жалба бр. 4650/06)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

25 октомври 2011

Оваа пресуда ќе стане конечна во согласност со условите предвидени во членот 44 став 2 од Конвенцијата. Истата може да биде предмет на редакциски измени.

Во случајот Бајалциев против Република Македонија,

Европскиот суд за човекови права (Прв оддел) заседавајќи во судски совет во состав:

Nina Vajić, *претседател,*

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque,

Linos-Alexandre Sicilianos,

Erik Møse, *судии,*

and Søren Nielsen, *секретар на одделот,*

Расправајќи на затворена седница на 4 октомври 2011,

Ја донесе следната пресуда, која беше усвоена на истиот ден:

ПОСТАПКА

1. Случајот беше поведен со жалба (бр.4650/06) против Република Македонија поднесена до Судот согласно членот 34 од Конвенцијата за заштита на човековите слободи и фундаментални права („Конвенцијата“) од страна на македонскиот државјанин, г-дин Димитар Бајалциев („жалителот“) на 19 јануари 2006.

2. Жалителот беше застапуван од г-дин С.Годосиевски, адвокат од Скопје. Македонската Влада („Владата“) беше застапувана од нејзиниот агент, г-ѓа Р.Лазаревска Геровска.

3. Жалителот наведе дека неговиот случај не бил разгледуван од непристрасен суд и дека спорната постапка траела премногу долго.

4. На 21 октомври 2010 година претседателот на Првиот оддел одлучи да ја извести Владата за жалбата.

5. На 1 февруари 2011 Судот го измени составот на Одделот (член 25 став 1). Случајот беше доделен на ново-составениот Прв оддел (член 52 став 1).

ФАКТИ

I. ОКОЛНОСТИ НА СЛУЧАЈОТ

6. Жалителот е роден 1944 и живее во Скопје.

7. На 16 март 1996 жалителот повел граѓанска постапка пред тогашниот Општински суд во Гевгелија („првостепениот суд“) барајќи ништовност на договорот за дар („договор“) од 1994 врз основа кој г-ѓа Н.Б. ја пренела сопственоста на земјиште и куќа на г-дин Ј.Б., нејзиниот син. Жалителот имал право на нужна службеност на премин на наведеното земјиште. Тој наведе дека земјиштето било општествена сопственост и како такво не можеше да биде предмет на оспорениот договор. Тужбата била поднесена против г-дин Ј.Б.

8. На 24 мај 1996 првостепениот суд ги прифатил наводите на жалителот и го прогласил договорот за ништовен и неважечки. Судот утврди дека договорот бил спротивен на членот 103 од Законот за облигациони односи (види го параграфот 22 подолу) бидејќи куќата била срушена во 1972, односно пред склучувањето на договорот.

9. На 19 јуни 1997 судечкиот совет на Апелациониот суд во Скопје, со претседателот В.К., ја укинал одлуката на понискиот суд и го вратил случајот на повторно разгледување. Судот навел, *inter alia*:

“... преносот на земјиштето и на куќата од мајката на тужениот на тужениот не е во спротивност ниту со уставните вредности, ниту со други задолжителни прописи бидејќи тужениот, како наследник, има право земјата која не може да биде предмет на правен промет, да биде пренесена на него.....првостепениот суд

го игнорираше фактот дека тужбата не беше поднесена до другата страна на договорот....“

10. На 10 октомври 1998 првостепениот суд ја запрел постапката бидејќи жалителот не се појавил пред судот и покрај фактот што тој бил уредно повикан. Со оглед дека немало барање за продолжување на постапката, на 6 април 1999 судот ја сметал тужбата на жалителот за повлечена. На 8 јули 1999 судот ја отфрлил жалбата на тужителот како ненавремена, заедно со неговото барање за враќање на постапката. На 15 декември 1999 Апелациониот суд Скопје, со претседателот на совет В.К., ја уважил жалбата на жалителот и ги укинал одлуките на првостепениот суд од 6 април и 8 јули 1999 година.

11. На 30 октомври 2000 првостепениот суд ги прифатил наводите на жалителот и го прогласил договорот за ништовен и неважечки. Судот утврдил дека договорот бил спротивен на Законот за градење, како *lex specialis* согласно кој неизграденото градежно земјиште, како земјиштето во случајот, се сметало за *res extra commercium*.

12. На 14 март 2011 советот на Апелациониот суд во Скопје, со претседателот В.К., ја укинал одлуката, со образложение *inter alia*:

“... се поставува прашањето дали преносот на земјиштето и куќата, согласно договорот, од мајката на тужениот на тужениот беше спротивно на уставните вредности и други задолжителни прописи со оглед на фактот дека куќата веќе била срушена кога договорот бил потпишан. Со цел соодветно да се одговори на ова прашање, треба да се земе во предвид членот 19 од Законот за градење согласно кој правата наведени во членовите 15 став 1 и 17 став 1 од Законот за градење, може да бидат пренесени од претходниот сопственик...на наследниците...Согласно членот 15 став 1 од Законот за градење, претходниот сопственик има право на користење на неизграденото земјиште. Членот 17 став 1 предвидува право на првенство на претходниот сопственик за изградба на семејна куќа на градежно земјиште. Членот 19 од Законот за градење, споменат погоре, предвидува право на пренос на овие права само на лицата што се таму

4 BAJALDŽIEV v. THE FORMER YUGOSLAV REPUBLIC OF MACEDONIA JUDGMENT

наведени. Ова значи дека неизграденото градежно земјиште може да биде пренесено. Првостепениот суд утврдил дека земјиштето било неизградено со оглед дека куќата била срушена пред склучувањето на договорот. Земајќи ги во предвид релевантните одредби од Законот за градење, споменати погоре, преносот на правото за градба на тужениот, како наследник, кога бил склучен договорот за дар меѓу тужениот и неговата мајка, бил дозволен.“

13. Судот понатаму ги прифатил аргументите на тужениот дека не е возможно да се тужи г-ѓа Н.Б., која умре во 1995 и дека нејзините наследници треба продолжат на нејзино место. На неопределен датум жалителот го прецизирал своето тужбено барање во кое како второтужена ја навел г-а Б.Г.Б., ќерката на г-ѓа Н.Б.

14. На 12 ноември 2001 првостепениот суд пресудил по трет пат во корист на жалителот, утврдувајќи притоа дека договорот содржел погрешни информации. Понатаму, неизграденото земјиште, како што било конкретното земјиште, не можело да биде предмет на пренос согласно Законот за градење. Оваа одлука била доставена до странките во мај 2002.

15. Тужениот се жалел на 30 мај 2002.

16. На 5 февруари 2004 Апелациониот суд во Скопје ја преиначил одлуката и ги одбил барањата на жалителот. Судот утврдил дека првостепениот суд направил повреда на правото, односно не се повикал на членовите 15, 17 и 19 од Законот за градење согласно кој правото за градење на неизградено земјиште можело да се пренесе на тужениот кога договорот бил склучен. Судијата В.К. не била член на судечкиот совет.

17. На 15 јуни 2004 Јавниот обвинител поднел барање за заштита на законитоста барајќи пресудата на Апелациониот суд од 5 февруари 2004 да биде укината и одлуката на првостепениот суд да биде потврдена.

18. На 18 мај 2005 петчлениот совет на Врховниот суд, кој го вклучувал судијата В.К., го одбил барањето на Јавниот обвинител. Повикувајќи се на образложението во оспорената одлука на Апелациониот суд, судот утврдил, *inter alia*:

“Врз основа на утврдените факти, Апелациониот суд утврди дека првостепениот суд го повреди законот, имено, договорот за дар не е спротивен на уставните вредности и задолжителните прописи, иако куќата не постоеше во времето на склучувањето на договорот. Согласно член 19 од Законот за градење од 1991, претходниот сопственик можеше да ги пренесе правата од членовите 15 став 1 и 17 став 1 од Законот само...на наследниците...кои пак не можеа понатаму да вршат пренос на трети лица. Согласно член 15 став 1 од Законот за градење, претходниот сопственик има право на користење на неизграденото земјиште. Членот 17 став 1 предвидува право на првенство на претходниот сопственик да изгради семејна куќа на градежно земјиште. Бидејќи тужениот е меѓу лицата наброени во членот 19 од Законот за градење, судот утврди дека преносот на правото за градење на тужениот, како наследник, во времето кога доворот за дар бил склучен помеѓу тужениот и неговата мајка, бил дозволен.“

19. Судот утврдил дека Апелациониот суд точно го применил материјалното право, особено членовите 15 став 1, 17 став 1 и 19 од Законот за градење. Тој утврдил дека тужениот бил меѓу лицата наведени во членот 19 од Законот за градење, па според тоа било дозволено да му биде пренесено правото на градба како наследник. Следствено било утврдено дека договорот не бил спротивен на уставните вредности и задолжителните прописи. Оваа одлука му била доставена на адвокатот на жалителот на 4 август 2005.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ЗАКОНОДАВСТВО

1. Закон за граѓанска постапка од 1998

20. Членот 65 став 1 точка 5 од Законот од 1998 година, кој се применувал во тоа време, предвидувал, *inter alia*, дека судијата не

може да ја врши судиската должност ако тој или таа учествувале во донесувањето на одлуката на понискиот суд или на друг орган во истиот предмет.

21. Согласно член 66 став 1 од Законот од 1998 година, судијата е должен, штом ќе дознае дека постои некоја од причините за изземање, да ја прекине секоја работа врз предметот и за тоа да го извести претседателот на судот да определи заменик.

22. Одребите што се однесуваат на барањето за заштита на законитоста релевантни во случајов се опишани во пресудата *Бочварска* (види *Бочварска против Република Македонија*, бр. 27865/02, §§ 54-58, 17 септември 2009).

2. Закон за граѓанска постапка од 2005

23. Член 400 од Законот за граѓанската постапка од 2005 предвидува повторување на постапката во случај кога Европскиот суд за човекови права донел конечна одлука со која утврдил повреда на Конвенцијата или нејзините Протоколи ратификувани од односната држава.

3. Закон за облигациони односи од 1978

24. Член 103 од Законот за облигациони односи од 1978, во сила во тоа време, ги утврдува попрецизно условите кога договорот се смета за ништовен и неважечки.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕНОТ 6 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

25. Жалителот се жалел согласно членот 6 од Конвенцијата дека постапката не била фер бидејќи истиот судија, поточно судијата В.К., учествувал во пресудувањето во истиот предмет во втор и трет степен. Тој исто така се жалел за должината на постапката. Членот 6 став 1, релевантен во случајот, гласи:

“Секој, при определување на неговите граѓанските права и обврски ....има право на правично .... судење во разумен рок, пред независен и непристрасен трибунал основан со закон.“

A. Допуштеност

26. Владата не истакна приговори за допуштеност на жалбата. Меѓутоа, Судот направи прелиминарни обсервации на прашањето за примената на членот 6 од Конвенцијата во постапката по барањето за преиспитување на законитоста во конкретниов предмет. Согласно судската пракса на Судот, постапката по барањето за преиспитување на законитоста не е ефективен правен лек во смисла на членот 35 став 1 од Конвенцијата што се бара жалителите да го искористат (види *Trajce Stojanovski v Republic of Macedonia (dec.)*, бр. 1431/03, 16 септември 2008 и *Dimitrovska v. Republic of Macedonia (dec.)*, бр. 21466/03, 30 септември 2008, во кои јавниот обвинител ги одби барањата на жалителите за поднесување на барање за заштита на законитоста до Врховниот суд). Во пресудата *Бочварска* Судот го сметаше членот 6 применлив во ситуација кога барањето за заштита на законитоста беше прифатено и тоа беше значително неповолно за жалителот. Во тој случај, Судот утврди повреда на барањето за разумен рок во однос на постапката каде постапката по барањето за

заштита на законитоста беше четири пати успешно поведена (види *Bočvarska*, погоре цитирана). Во пресудата *Gorou* (види *Gorou v. Greece* (бр. 2) [GC], no. 12686/03, §§ 27-36, ECHR 2009-...) Судот го сметаше членот 6 применлив во слична постапка, која заврши со одбивање на јавниот обвинител да поднесе жалба заради повреда на правото до Касацискиот суд. Во овој случај, јавниот обвинител поднесе барање за заштита на законитоста до Врховниот суд кој го одби како неосновано. Земајќи во предвид дека резултатот од постапката за заштита на законитоста беше јасно одлучна за „граѓанското право што е во прашање“ на жалителот, нема препрека за применливост на членот 6 во оваа постапка после нивното покренување од страна на јавниот обвинител.

27. Судот утврди дека апликацијата не е неоснована во смисла на членот 35 став 3 точка а од Конвенцијата. Понатаму, утврди дека не е недопуштена по било кој друг основ. Оттука, мора да биде прогласена за допуштена.

Б. Основаност

1. Наводна повреда на правото за судење од непристрасен суд

(а) Произнесување на странките

28. Владата се произнесе дека Врховниот суд не бил пристрасен бидејќи судијата В.К. не судела во советот на Апелациониот суд кој ја донел одлуката која била оспорена со барањето за заштита на законитоста. Понатаму, советот на Апелациониот суд, кога заседавал со него В.К како претседател на советот, не одлучувал за основаноста на предметот на жалителот, туку наредил враќање на предметот заради процесни причини. Конечно, советот на Врховниот суд бил составен

од пет судии. Во прилог на овие аргументи Врховниот суд доставил мислење од јануари 2011 година.

29. Жалителот ги повтори неговите наводи дека Врховниот суд не бил непристрасен бидејќи неговиот совет го вклучувал и судијата В.К., кој претседавал со советот на Апелациониот суд кога требало да одлучува по неговиот случај.

(б) Оценка на Судот

30. Според постојаната јуриспруденција на Судот, постоењето на непристрасност мора да се утврди врз основа на субјективен тест, односно врз основа на лична убеденост за конкретен судија во одреден случај и исто така, според објективен тест, имено, со утврдување дали судијата дал доволно гаранција потребна за исклучување на било каков легитимен сомнеж во тој поглед (види *Николов против Република Македонија*, бр. 41195/02, § 19, 20 декември 2007).

31. Во однос на субјективниот тест, личната непристрасност на еден судија мора да се претпостави се додека не се докаже спротивното (види *Padovani v. Italy*, 26 February 1993, § 26, Series A no. 257-B, и *Morel v. France*, no. 34130/96, § 41, ECHR 2000-VI). Во овој случај, нема доказ дека судијата В.К. постапувал со било која лична предрасуда. Ова не е оспорено од странките.

32. Во однос на вториот тест, кога ќе се примени на тело во совет, тоа значи да се утврди дали, без оглед на личниот однос на било кој член од тоа тело, има утврдливи факти кои може да доведат до сомнение за неговата непристрасност. Во тој поглед, дури и изгледот може да има значење или со други зборови „правдата не треба само да биде задоволена, туку мора да биде и видена за да биде задоволена.“ Она што е во прашање е довербата која судовите во едно демократско општество мора да ја поттикнуваат во јавноста. Оттука, секој судија во однос на кој има основана причина за страв од отсуство на

непристрасност мора да се повлече (види *Micallef v. Malta* [GC], по. 17056/06, §§ 96 and 98, ECHR 2009-...).

33. Следува дека кога се одлучува дали во одреден случај има основана причина за страв дека на одредено тело му недостига непристрасност, ставот дека тоа тело не е непристрасно е важен, но не и клучен. Она што е одлучно е дали стравот може да се смета за објективно оправдан (види *San Leonard Band Club v. Malta*, по. 77562/01, § 60, ECHR 2004-IX).

34. Во овој случај, загриженоста на жалителот во однос на непристрасноста на Врховниот суд произлезе од фактот дека во неговиот совет бил вклучен судијата В.К., кој претходно одлучувал по предметот како претседател на советот на Апелациониот суд во донесување на одлуките од 19 јуни 1997 и 14 март 2001 (види погоре параграфи 9 и 12).

35. Судот забележува дека членот 65 став 1 точка 5 од Законот од 1998 (види параграф 20 погоре) ја изразува грижата на националното законодавство за отстранување на сите разумни сомненија околу непристрасноста на судот во прашање и претставува обид за отстранување на секоја појава на пристрасност (види *Oberschlick v. Austria (no. 1)*, 23 May 1991, § 50, Series A no. 204, and *Mežnarić v. Croatia*, по. 71615/01, § 27, 15 July 2005). Согласно ставот на Владата, еден судија треба да биде изземен само од одлучување по правен лек за одлука во чие донесување тој или таа веќе учествувал. Бидејќи судијата В.К. не била член на советот на Апелациониот суд кој ја донел одлуката од 5 февруари 2004 која била оспорена со барањето за заштита на законитоста, според Владата немало проблем со непристрасноста на Врховниот суд. Не беше доставен доказ дека таквото толкување е резултат на востановена практика.

36. Судот прифати дека постоечката ситуација може да разбуди сомнеж кај жалителот во однос на непристрасноста на Врховниот суд.

Мора да се одлучи дали тие сомнежи биле објективно оправдани. Одговорот на ова прашање зависи од околностите на случајот.

37. Во тој поглед, Судот забележува дека домашните судови биле повикани да одлучат по истото прашање низ постапките, имено, барањето на жалителот за утврдување на ништовност на договорот за дар склучен помеѓу г-ѓа Н.Б и г-дин Ј.Б. Точно е дека еден ист судија судел двапати во исто својство, прво како претседател на судечкиот совет на Апелациониот суд, потоа како член на судечкиот совет на Врховниот суд. Советот на Апелациониот суд, кога со него претседавал судијата В.К., ги донел двете одлуки од 19 јуни 1997 и од 14 март 2001 укинувајќи ги првостепените одлуки во корист на жалителот. Судот не може да го прифати аргументот на Владата дека укинувањето на тие одлуки било врз процесни основи, како што бил случајот со одлуката на Апелациониот суд од 15 декември 1999 во чие донесување судијата В.К. исто така учествувал (види параграф 10 погоре). Двете одлуки биле донесени после сеопфатно разгледување на случајот и по доставувањето на писмено изјаснување на тужениот. Апелациониот суд во двата наврати, дал конкретни инструкции за правилна примена на материјалното право (види параграфи 9 и 12 погоре). Одлуката на Врховниот суд од 18 мај 2005 со која било одбиено барањето за заштита на законитоста и потв одлуката што беше неповолна за жалителот, цитираше релевантни делови од одлуката на Апелациониот суд од 14 март 2001 (види параграфи 12 и 18 погоре). Дека судијата В.К. не учествувал во донесувањето на одлуката што била оспорена со барањето за заштита на законитоста не е важно бидејќи таа веќе имала формиран став за основаноста на барањето на жалителот пред случајот да се поднесе до Врховниот суд.

38. Во такви околности, Судот смета дека постои објективна оправданост за мислењето на жалителот дека судијата В.К. ја немала

потребната непристрасност до она ниво неопходно согласно членот 6 од Конвенцијата.

39. Следствено, постои повреда на членот 6 став 1 од Конвенцијата.

2. Жалба за должина на постапката

(a) Изјаснувања на странките

40. Владата се изјасни дека постоеле сложени околности во врска со случајот, вклучувајќи го и фактот дека жалителот ги прецизирал своите барања на два навати. Тие понатаму изјавија дека странките допринеле кон должината на постапката со неколкуте барања за одлагања. Исто така, запирањето на постапката може да му се препише на жалителот. Што се однесува до домашните судови, Владата изјави дека во случајот на жалителот тие одлучувале со соодветно внимание без оглед на осумте одлуки за основаноста. Во тој поглед, тие изјавија дека бројот на враќања за одлучување влијаело на должината на постапката, но дека соодветни законодавни измени биле направени во 2006 година за надминување на тој недостаток.

41. Жалителот ги оспори наводите на Владата.

(b) Оценка на Судот

42. Судот утврди дека постапката започнала на 26 март 1996 кога жалителот ја поднел тужбата. Таа завршила на 4 август 2005 кога одлуката на Врховниот суд за одбивање на барањето за заштита на законитоста била доставена до жалителот (види *Бочварскаа*, наведена погоре, точка 66). Така, таа траела преку девет години и четири месеци од кои скоро осум години и четири месеци се во рамките на времената надлежност на Судот (бидејќи односната Држава ја ратификува Конвенцијата на 10 април 1997) и тоа во три инстанции.

43. Повикувајќи се на веќе утврдената судска пракса за ова прашање, Судот ќе ја оцени разумноста на должината на постапката во светло на посебните околности на случајот, земајќи ја во предвид неговата сложеност, однесувањето на жалителот и на органите надлежни за случајот (види *Велјаноска против Република Македонија*, по. 35640/04, § 27, 23 јули 2009).

44. Судот смета дека случајот е со одреден степен на сложеност, но дека тоа не ја објаснува должината на постапката.

45. Понатаму утврди дека постапката била запрена по грешка на жалителот (види параграф 10 погоре). Не бил доставен доказ дека било кое друго одлагање било заради него. Неговите поднесоци со кои ги прецизирал барањата не допринеле многу кон постапката и биле доставени по инструкции на Апелациониот суд (види членови 9 и 13 погоре).

46. Што се однесува до однесувањето на домашните судови, Судот смета дека не може да се рече дека биле неактивни. Понатаму, интервалите меѓу одлуките на различни степени на надлежност не се неприфатливо долги. Сепак и покрај тоа, должината на постапката не може да се смета разумна главно заради повторените преиспитувања на случајот. Судот забележува дека случајот бил разгледуван во три наврати. Во тој контекст, судот потсетува дека бидејќи враќањето на случаите за повторно разгледување вообичаено се наредува како резултат на грешките на пониските судови, повторувањата на таквите наредби во рамките на една постапка открива сериозни недостатоци на судскиот систем. Законодавните измени на кои се повикува Владата во своите обсервации не се однесуваат на спорната постапка, но биле со намера да спречат процедурални недостатоци од таков вид во иднина (види *Настеска против Република Македонија*, бр. 23152/05, точки 36, 27 мај 2010).

47. Со оглед на изнесеното, Судот смета дека постапката во конкретниот случај не била спроведена во разумен рок.

48. Следствено, постои повреда на членот 6 став од Конвенцијата.

II. ПРИМЕНА НА ЧЛЕНОТ 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

49. Членот 41 од Конвенцијата предвидува:

“Кога Судот ќе оцени дека постои повреда на Конвенцијата или на протоколите, и доколку внатрешното право на засегнатата Висока договорна страна овозможува само делумна репарација на штетата, тогаш доколку е тоа неопходно, Судот ќе му додели правична отштета на оштетениот.“

A. Штета

50. Жалителот барал 12,230 евра за материјална штета. Овој износ вклучува 5,230 евра, односно износот што тој морал да му го плати на тужениот врз основа на извршна исправа од 9 мај 2006 која со која му било наложено да му ги надомести на тужениот процесните трошоци во однос на постапката, вклучително и постоечката. Износот вклучува и 7,000 евра како надомест за неможноста на жалителот, наводно врз основа на оспорената постапка, да добие дозвола за градење на куќа на неговото земјиште. Тој понатаму барал 10,000 евра за нематеријална штета за претрпено страдање заради предолгото траење на постапката.

51. Владата ги оспори барањата како неосновани и превисоки. Тие понатаму изјавија дека не постои причинско-последична врска меѓу бараниот надомест на штета и наводните повреди.

52. Судот не препознава причинско-последична врска меѓу утврдените повреди и наводната материјална штета; затоа го одбива ова барање (види *Mežnarić*, цитиран повгоре, § 43). Од друга страна, му досудува на жалителот 1,200 евра за нематеријална штета, плус било кој издатак кој може да му биде наплатен.

53. Понатаму, со оглед дека Судот утврди дека случајот на жалителот бил одлучуван од страна на суд кој не е независен, ниту непристрасен во смисла на членот 6 став 1 од Конвенцијата, Судот смета дека, во принцип, најсоодветниот начин за надомест би бил да му се дозволи на жалителот, доколку тој го бара, согласно членот 400 од Законот за парничната постапка од 2005 година (види параграф 23 погоре) повторување на постапката од независен и непристрасен суд (види *San Leonard Band Club*, цитиран погоре, § 70).

В. Трошоци и надоместоци

54. Жалителот исто така побара 478,450 македонски денари (еднакво на 7,800 евра) за трошоците и надоместоците што ги имал пред домашните судови, и 400 евра за тие пред овој суд. Последните ги вклучува и 370 евра за правни трошоци и 30 евра за превод на документите. Не е доставен доказ за наведените барања.

55. Владата ги оспори барањата како неосновани.

56. Судот нагласува дека жалителот не достави пропратни документи или детали за да ги докаже неговите барања. Следствено, Судот не доделува надомест во овој дел (види *Паризов против Република Македонија*, бр. 14258/03, § 72, 7 февруари 2008, и *Савов и други против Република Македонија*, бр. 12582/03, § 69, 25 септември 2008).

С. Затезна камата

57. Судот смета дека е соодветно затезната камата да се пресмета согласно најниската каматна стапка за позајмени средства на Европската централна банка, на што треба да се додадат 3 процентни поени.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ ЕДНОГЛАСНО

1. *Ja прогласува* жалбата за допуштена;
2. *Утврдува* дека има повреда на членот 6 од Конвенцијата заради недостиг на непристрасност кај Врховниот суд;
3. *Утврдува* дека има повреда на членот 6 од Конвенцијата заради предолого траење на постапката.
4. Утврдува
  - (a) дека тужената држава треба да му ги плати на жалителот во рок од три месеци од конечноста на одлуката согласно членот 44 став 2 од Конвенцијата, износ од 1,200 Евра (илјада и двеста евра) плус било кои такси што можат да бидат наплатени во однос на нематеријалната штета, конвертирани во националната валута на тужената држава по курс на денот на извршувањето;
  - (b) дека од истекот на наведениот рок од три месеци до извршувањето, основна камата ќе се пресмета на наведениот износ според најниската каматна стапка за позајмени средства на Европската централна банка за односниот период плус три процентни поени;
5. *Го одбива* остатокот на барањето на жалителот за правична отштета.

Изготвено на англиски, и доставено на писмено на 25 октомври 2011, согласно членот 77 став 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Søren Nielsen

Секретар

Nina Vajić

Претседател